

**ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA**

Membru al Uniunii Internaționale a Magistraților • Membru al Asociației Europene a Magistraților • Membru al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

Nr. 10/28.01.2017

Asociația Magistraților din România (AMR), organizație neguvernamentală, apolitică, națională și profesională a judecătorilor și procurorilor - cu sediul în municipiul București, B-dul Regina Elisabeta nr. 53, sector 5, tel. /fax. 021.4076286, e-mail amr@asociația-magistraților.ro, cod de înregistrare fiscală 11760036, cont bancar RON IBAN RO37RNCB0090000508620001, deschis la banca BCR - Sucursala Lipsani -, *reprezentată legal de judecător dr. Andreea Ciucă, în calitate de președinte interimar*, transmite următorul **comunicat de presă**:

Asociația Magistraților din România constată că, deși se referă la „progrese importante și un caracter ireversibil tot mai pronunțat al reformelor”, Raportul MCV le privește, în mod majoritar, prin prisma luptei împotriva corupției și a acțiunilor preventive în materie de corupție, lăsând impresia greșită că acestor obiective – cărora nu li se poate nega importanța pentru societate – li s-ar subsuma întreaga sau cea mai mare parte a activității sistemului judiciar. În același sens, atunci când de referă la progresele în combaterea corupției la nivel înalt, Raportul are în vedere doar DNA și Î.C.C.J. (în această ordine!), cu accent pe „independența sau eficacitatea DNA”, amintind într-un loc de curțile de apel, iar când vorbește despre combaterea corupției la toate nivelurile, Raportul se referă la M.J. și la Agenția Națională de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate, lăsând la o parte, fără justificare, instanțele de judecată.

În mod regretabil, abordarea nu este una nouă, de vreme ce a fost criticată de **AMR** și în comunicatul de presă dat cu privire la Raportul MCV 2016, Asociația arătând, pe de o parte, că, dincolo de realitatea progreselor înregistrate în lupta împotriva corupției, indiferent de nivelul până la care a operat acest flagel social distructiv, identificarea, absolutizarea realizărilor justiției numai cu acest segment reprezintă o prezentare hiperbolizată. Pe de altă parte, **AMR** a subliniat și subliniază că excluderea referirilor la activitatea majorității instanțelor, esențiale în înfăptuirea progreselor din ultimii ani, dovedește o înțelegere deformată a fenomenului judiciar românesc. În aceste condiții, **AMR** are în vedere faptul că referirile timide, tangențiale la „volumul de muncă excesiv al instanțelor”, care continuă să „greveze asupra consecvenței hotărârilor judecătorești”, și la „obstacolele suplimentare legate de aspecte mai generale ale procesului legislativ”, nu sunt de natură să contureze o imagine clară a realităților sistemului judiciar și nici să aprofundeze problemele acestui sistem.

De asemenea, spre deosebire de Raportul MCV din 2016, în care s-au reținut „preocupările exprimate de numeroși magistrați cu privire la faptul că CSM este deconectat de profesie”, menționându-se expres că „a fost nevoie ca peste o mie de magistrați să semneze o petiție pentru a convinge CSM să organizeze o consultare a tuturor instanțelor cu privire la un nou sistem de numire, evaluare și promovare a magistraților”, ultimul Raport nici măcar nu amintește de „Memorandumul” adoptat de majoritatea covârșitoare a instanțelor, în august-septembrie 2016, și

nici de problemele punctuale ridicate prin acest act de protest. Faptul că, în prezent, există un nou CSM nu înseamnă că problemele generate de lipsa de comunicare a fostului Consiliu, care au determinat, în mare măsură, adoptarea „Memorandumului” și mișcarea de protest, trebuiau puse sub preș. În același sens, „angajamentul față de transparență și responsabilitate” este privit doar din perspectiva noului CSM, fără o analiză a acestui parametru decisiv pentru activitatea „garantului independenței justiției”, raportată la zbaterele anului 2016. Deficiența de abordare se reflectă chiar în recomandările Raportului care, deși privesc noul CSM, se aplică, la fel, și celui anterior, cu atât mai mult cu cât, în mod asemănător, au fost spuse în Raportul MCV 2016. Potrivit acestor recomandări, demonstrarea angajamentului față de transparență și responsabilitate înseamnă prezentarea și explicarea, de către Consiliu, a politicilor și deciziilor în reuniuni deschise periodice, inclusiv cu organizațiile profesionale – demers în care noul CSM a pornit cu dreptul, organizând o astfel de întâlnire constituind, pentru asociațiile profesionale, o premieră ce le-a făcut, cel puțin până acum, să iasă din statutul de „cenușărese”. Să vedem ce va fi!

În pofida scrisorilor deschise, comunicatelor de presă, cererilor, declarațiilor asociațiilor profesionale, „Memorandumului”, atât Raportul din 2016, cât și cel din 2017 s-au încăpățânat să nu scoată o vorbă despre „acoperiții din justiție”, despre vehiculatele protocoale dintre procurori (nu judecători!) și serviciile secrete, despre posibila influență vătămătoare asupra actului de justiție și asupra stării sistemului judiciar, asupra independenței acestuia, despre ingerințele acceptate/neacceptate, știute/neștiute, cu toate că acest subiect nu a fost nici unul izolat și nici unul de ignorat, mai ales în contextul pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016.

În privința numirilor la vârful parchetelor, Raportul 2017 apare mai precaut în termeni decât cel anterior, cu toate că problema a rămas aceeași, încă nerezolvată. Anul acesta s-a notat că „deși a existat *tendința* ca numirile să se facă din ce în ce mai mult în mod transparent și pe bază de merit, *legea* numirii procurorilor-șefi și *practica* punerii ei în aplicare *nu sunt suficient de robuste* pentru a se evita o *influență politică excesivă* asupra numirilor”, lucru care „poate conduce la îndoieli cu privire la independența unui candidat, poate întârzia numirile datorită blocajelor de ordin politic sau poate chiar conduce la numirea unor magistrați despre care să se dovedească ulterior că au probleme de integritate”, recomandarea ținând de un sistem robust și independent de numire. Anul trecut exprimarea a fost mai tranșantă, chiar dacă în termeni asemănători, reținându-se: „*ar trebui introdus prin lege un sistem mai robust și independent de numire a procurorilor de rang înalt: la nivel legislativ nu există criterii pentru a se asigura cel mai înalt nivel de competențe profesionale și integritate, iar procedura de numire actuală comportă o componentă politică puternică, având în vedere rolul pe care îl are în cadrul acesteia ministrul justiției*”.

AMR a susținut, în repetate rânduri, inclusiv cu ocazia dezbaterilor asupra Legilor justiției, din primăvara anului trecut, organizate de Senat și de M.J. – procedură în acord cu Raportul din 2016 care s-a referit la modificările propuse codurilor „în consultare cu sistemul judiciar”, la faptul

că ar trebui adoptate numai „modificările care respectă opiniile instituțiilor judiciare”, precum și în acord cu Raportul din 2017 care se referă la adoptarea modificărilor codurilor „după consultarea cu autoritățile judiciare” –, că modalitatea de ocupare a acestor funcții trebuie să conducă la asigurarea condițiilor vizând realizarea unei selecții transparente a procurorilor pentru funcțiile menționate, după parcurgerea unei proceduri clare, adoptate cu cel puțin 3 luni înainte de expirarea mandatului conducătorului parchetului în funcție, procedură care să nu fie, în același timp, discriminatorie (în sens pozitiv), în raport de cea aplicată pentru ocuparea celor mai înalte funcții la instanța supremă.

AMR consideră că nereflexarea situației reale a sistemului judiciar, determinată de o abordare trunchiată a problemelor, a fost cauzată de modul de lucru utilizat pe parcursul anilor de monitorizare, ținând de culegerea informațiilor, el însuși lipsit de transparența necesară unui astfel de demers. Avem în vedere, în acest sens, faptul că au fost agreeate doar întâlniri separate între (unii dintre) membrii Comisiei, pe de o parte, CSM, ÎCCJ, MJ, parchete, asociații profesionale, pe de altă parte, rezumate într-un monolog al respectivei „instituții judiciare”, în care aceasta își prezenta punctul de vedere, iar membrii Comisiei notau, fără ca unii să știm de alții, adică fără ca asociațiile profesionale să știe problemele puse în discuție de CSM, ÎCCJ, MJ, etc., și invers, fără ca unor argumente să li se poată aduce replici în cadrul unui dialog și fără să avem certitudinea că datele culese au fost verificate și comparate, în contextul unor susțineri divergente (mai ales că, bunăoară, fostul CSM nu a consultat asociațiile profesionale cu privire la problemele care se impuneau a fi relevante). De asemenea, unele obiective au fost itinerante în rapoartele succesive, de pildă, unul foarte important, vizând asigurarea infrastructurii fizice a instanțelor și parchetelor, fiind regăsit o vreme – punctându-se apăsător situația negativă a sediilor și dotărilor, cu atât mai mult, în contextul punerii în aplicare a noilor coduri și al amânării intrării în vigoare a unor dispoziții, din lipsa condițiilor materiale –, apoi, obiectivul a fost abandonat, pentru a fi, din nou, introdus (în termeni sumari), inconsecvență ce a făcut ca unele aspecte de bază să rămână fără o analiză satisfăcătoare și concluzii pe măsură.

**Asociația Magistraților din România,
prin președintele interimar,
jud. dr. Andreea Ciucă**